Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 214 SATURDAY, NOVEMBER 8, 1997 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 8-го ЛИСТОПАДА 1997 р. Ч. 214 РІК CIV.

Л. Кучма бореться за політичну стабільність

Київ(Р. Р.). — Тут у суботу, 1-го листопада, Президент України Леонід Кучма провів пресову конференцію для українських і закордонних журналістів.

За словами Президента, статистика підтвердила його попередні розрахунки щодо призупинення спаду виробництва до кінця року. І хоча статистика все ще не враховує багато чого, зокрема, з тіньової економіки, але ситуація виправляється. Наприклад, минулого року лише дві області „працювали з плюсом", зазначив Л. Кучма, а цього року таких областей уже вісім. А до кінця року їх буде ще більше, переконаний Президент. Однак для цього доведеться дуже багато попрацювати усім гілкам влади. Передусім, треба зменшити податковий тиск на виробника і максимально спростити механізм оподаткування.

Л. Кучма висловив переконання, що обраний курс на реформи — єдино правильний для України, так само, як і для всього світу: „Іншого шляху просто не існує!". А що Україна так довго топчеться на місці, то це провина тих, хто працю парламенту сприймає за дитячі забави. Але ці „забави", зазначив Президент, обійшлися українській економіці майже у три бі-

(Закінчення на стор. 3)

О. Мороз припускає, що президентські вибори відбудуться раніше

Київ(Р. Р.). — На пресовій конференції за підсумками з'їзду Соціалістичної і Селянської партій голова Верховної Ради Олександер Мороз зазначив, що вибори Президента України можуть відбутися до зазначеного в Конституції терміну.

Так почав він вважати після заяви Президента України Леоніда Кучми, що Валерій Пустовойтенко, в разі обрання до Верховної Ради нового скликання, залишиться на посту прем'єр-міністра до президентських виборів.

Міркування голови парламенту такі. Нинішній Уряд може отримати від парламенту недоторканість лише на один рік і лише після затвердження у Верховній Раді своєї програми дій. Тільки за таких умов Президент може самостійно вирішувати долю Уряду, очолюваного В. Пустовойтенком. А через рік прем'єрство Пустовойтенка може виявитися не таким уже й тривким. Президентські ж вибори, згідно з Конституцією, мають відбутися через два роки.

Тим часом депутати, які вже ознайомилися з проєктом програми Уряду, засвідчують, що вона ґрунтується на „лівих" тезах захисту українських виробників і має такі елементи соціальних програм, які Верховна Рада, з огляду на вибори, не відважиться відхилити. Якщо ця програма допоможе виграти вибори В. Пустовойтенкові, який очолює список кандидатів від НДП, то соціалісти не заперечуватимуть. Якщо ліві здобудуть перемогу у виборах 1998 року, то за всі правоцентристські передвиборчі обіцянки спитають не з Пустовойтенка, а саме з Президента Л. Кучми. Бо ж не ліві сили, а нинішній реформістський Уряд перестав отримувати закордонні кредити. Саме в цього Уряду зривається акція впровадження внутрішньої державної позики і т. д.

Приватизація продовжуватиметься всупереч постанові ВР

Київ. — Фонд Державного Майна зігнорує недавнє рішення Верховної Ради зупинити всю приватизацію в країні доти, доки Президент Леонід Кучма не призначить нового голову ФДМ, заявив 6-го листопада діючий голова цієї установи Володимир Лановий.

Як відомо, парламент зробив своє рішення 4-го листопада, намагаючись відкинути висунуту Л. Кучмою кандидатуру В. Ланового на цей пост. Депутати вже голосували проти В. Ланового в квітні.

Діючий голова, якому вдалося втриматися на своєму пості, заявив на пресконференції, що процес приватизації триває і буде тривати. Згідно з Конституцією, сказав він, рішення більшости депутатів є „внутрішнім" рішенням і не має впливу на урядові установи.

Керівник Адміністрації Президента Євген Кушнарьов сказав, що Л. Кучма збирається незабаром просити депутатів проголосувати за В. Ланового як голову ФДМ.

Згідно з Конституцією, Верховна Рада повинна схвалити вибір Президента щодо голови ФДМ, однак немає жодного закону про те, скільки разів вона може відкидати пропоновану кандидатуру.

Депутати звинуватили ФДМ у тому, що він не покращив свою діяльність, зокрема, так і не зміг привабити в Україну чужоземні інвестиції.

Приватизуватимуть елеватори

Київ. — Український Уряд проголосив приватизацію зернових елеваторів, 100 з яких має бути приватизовано цього року і 200 — наступного, повідомив 6-го листопада Фонд Державного Майна. Однак 100 інших елеваторів залишаться у власності держави.

Діючий голова ФДМ Володимир Лановий заявив, що в державних елеваторах зберігатимуться резерви зерна.

Він також підтвердив, що буде приватизовано державне підприємство „Хліб України", яке є тепер монополією. За його словами, деякий час підприємство залишиться державним, але згодом продасть на міжнародному ринку кілька невеликих акцій, при чому контрольна частка акцій залишиться державною.

Цього року очікується зібрати 35 млн. тонн збіжжя, що майже на 10 млн. тонн більше, ніж торік.

ПРОХОДЯТЬ РІЧНІ НАРАДИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ

Кергонксон, Союзівка. — В четвер, 6-го листопада, на Союзівці, почалися річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу, які триватимуть до суботи, 8-го листопада, включно.

В нарадах беруть участь члени Екзекутивного Комітету: Уляна Дячук — предсідник, Нестор Олесницький — заступник, Анна Дидик-Петренко — заступниця, Петро Саварин — директор для Канади, Марта Лиско — секретар, Олександер Благітка — касир. Члени Контрольної комісії, що в перших днях тижня, від 3-го до 6-го листопада, перевели у Парсиппані, у новому приміщенні УНС, перевірку, прибули також на Союзівку, щоб взяти участь в нарадах, а це: Степан Гавриш, Василь Пастушок, Стефанія Геврик, Анатолій Дороshенко і Іван Винник. Присутні майже усі радні УНС: Текля Мороз, Володимир Корчинський, Євген Іванців, Стефанія Гаврилюк, Тарас Шмагала мол., Олександер Серафин, Андрій Кейбіда, Анна Ремик, Роман Куропась, Стефко Куропась, і о. Мирон Стасів, як і головні редактори „Свободи" Зенон Снилик і „Українського Тижневика" радна Р. Гадзевич. В нарадах не беруть участи Микола Дяківський і Алік Худолій, який, однак, прибуде на Союзівку в суботу. Також в нарадах беруть участь почесні члени Головного Уряду УНС: Марія Душник, Володимир Сохан, Василь Дідюк, Анна Гарас, Степан Куропась, Йосип Лисогір, Іван Флис і Анна Чопек.

Наради попередила церемонія біля Пам'ятника Т. Шевченка — патрона УНС, на якій з короткими словами виступили предсідник У. Дячук і заступниця предсідника Анна Дидик-Петренко. Після відігравання через гучномовці національних гимнів Америки, Канади і України зібрані учасники нарад відспівали „Заповіт".

Наради відкрила предсідник УНС У. Дячук, а молитву відмовив о. М. Стасів. Відтак У. Дячук відчитала привіт від губернатора стейту Мишиген Джана Енглера, який привіз радний Роман Куропась.

У. Дячук повідомила присутніх, що на нарадах Екзекутивного Комітету УНС, які відбулися попереднього дня, 5-го листопада, касир УНС Олександер Благітка попросив Екзекутиву дозволити йому піти на вакації, з уваги на стан його здоров'я, до 30-го червня 1998 року. Екзекутива вирішила, як звітувала У. Дячук, йому такі вакації уділити на повній платні з усіма бенефітами. На час відсутности О. Благітки Екзекутива призначила Степана Качарая, працівника Фінансового відділу, на виконуючого обов'язки касира, аж до конвенції УНС в травні 1998 року. У. Дячук побажала О. Благітці швидкого і повного видужання. Головний Уряд апробував рішення Екзекутиви, при двох стримичних голосах.

Головний Уряд прийняв одноголосно протокол з минулорічних нарад, а короткі усні додатки до писемних звітів дали о. М. Стасів, Р. Куропась, О. Серафин і Р. Гадзевич. На тому ранішня сесія закінчилася.

В пополудневих годинах У. Дячук докладно переглянула усно свій звіт з ґрунтовними поясненнями, а відтак відбулася дискусія над звітами, в якій брали участь: О. Серафин, Стефко Куропась, Й. Лисогір, Є. Іванців, Т. Шмагала мол., Р. Гадзевич. Дискутовано глибше такі справи, як виплати дивіденди, стипендії тощо.

Вечірню сесію у четвер, 6-го листопада, було цілком присвячено перспективі розвитку Українського Народного Союзу. У дискусії щодо усучаснення напрямних понадсторічного Батька-Союзу взяли участь всі члени Головного Уряду, включно з почесними. Концептуальним висновком обговорення стало це виразне підкреслення: треба й надалі зберегти братський характер УНСоюзу, застосовуючи при цьому нові, більш ефективні форми поєднання бізнесового аспекту з громадським.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

УНА ПРИЙНЯЛА ПЕРЕДВИБОРЧУ ПРОГРАМУ

КИЇВ. — Делегати 2-го з'їзду Української Національної Асамблеї ухвалили передвиборчу програму і затвердили партійний список. Очолив список заступник голови УНА Дмитро Корчинський, після нього значиться голова партії Олег Вітович, який є також депутатом Верховної Ради теперішнього скликання. До першої п'ятірки увійшли також голова громадського об'єднання „Вітчизна" Вілен Мартирозян, депутати Юрій Тима і Ярослав Ілясевич. У передвиборчій програмі УНА наголошено, що після приходу до влади першочерговим завданням партія ставить повернення Києву значення „геополітичного центру балто-чорноморського регіону", розпуск податкової адміністрації і заснування професійної армії. „Бюджет мусить в першу чергу витрачатися на науку, освіту та медицину, і тільки тоді на все інше", — сказано в програмі.

ПРЕЗИДЕНТ ВІДВІДАВ ХАРКІВ

ХАРКІВ. — Перебуваючи у Харкові, Президент Леонід Кучма закликав керівників усіх рівнів спиратися на нові кадри і молодь, особливо на тих, які попрацювали у комерційних структурах. Президент зазначив, що саме недержавні засоби масової інформації багато в чому будуть визначати, хто здобуде перемогу у майбутніх парламентарних та президентських виборах. Л. Кучма заявив, що парламент ухвалює рішення за принципом „чим гірше, тим краще", при цьому він зауважив, що лідерові соціалістів Олександрові Морозові у своїх діях треба виходити з інтересів народу, а не опозиційної партії. Він також заявив, що на зміну економічному націоналізмові в країнах СНД має прийти економічний прагматизм.

ОБІЦЯЮТЬ КРЕДИТИ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма зустрівся з генеральним директором і співвласником компанії „Ротшілд Інк" Вілліямом Дж. Малров. Гість ознайомив Президента з проєктом залучення закордонних інвестицій у низку українських проєктів, зокрема в електроніку і комунікації. Ці інвестиції у найближчі роки можуть досягти 5 блн. дол.

ЦІНИ КОНТРОЛЮЄ ДЕРЖАВА

КИЇВ. — Уряд України з 1-го грудня 1997 року запроваджує контролю і регулювання цін на дизельне паливо та бензину марок А-72, А-76, А-80, в разі їх підвищення більше, ніж на 15 відсотків, порівняно з цінами до 10 жовтня 1997 року.

РОЗКОЛОЛАСЯ ПАРТІЯ

МИКОЛАЇВ. — В обласній Миколаївській організації Народно-Демократичної Партії стався розкол. А почалося це ще у серпні, коли група членів правління міської організації висловила незадоволення працею голови, депутата Верховної Ради Володимира Ємельянова. Питання його переобрання вирішили перенести на вересень. Ємельянов просив не порушувати питання про його переобрання. Протестуючи, 8 членів правління з 13-ох залишили засідання. Ті, що залишилися, ухвалили рішення перенести місце проведення загальних зборів. Таким чином, у призначений день відбулося двоє зборів НДП. На одних з них обрано головою Ємельянова, учасники інших зустрілися з керівниками страйкового комітету Ташлицької гідроелектростанції. На обидвох зборах вирішено створити міську організацію НДП.

У СВІТІ

У СЕРЕДУ, 5-ГО ЛИСТОПАДА, нарікаючи на постійні поліційні переслідування, з Шангхаю до Ню Йорку прибув Бао Ґе, один з китайських дисидентів, якого тільки минулого червня звільнено після трирічного ув'язнення в концентраційному таборі. Він сказав, що тільки недавно отримав паспорт і відповідні документи на виїзд, який він назвав „коротким закордонним перебуванням". Від часу свого звільнення Бао Ґе став відвертим дисидентом, постійно критикуючи уряд і закликаючи звільнити політичних в'язнів та дозволити на ширші громадські права в Китаї. Це, очевидно, не було до вподоби китайським властям і тому його видалено за кордон, де, на їхню думку, він втратить своє політичне значення. До Ню Йорку 34-річний Бао Ґе приїхав зі своєю 29-річною сестрою Бао Їнґ.

ПРО ТЕ, ЩО В РОСІЇ ДАЛЬШЕ триває завзята боротьба за становища у найвищих ешелонах кремлівської ієрархії, не було сумнівів, але останній крок російського президента Бориса Єльцина тільки це потвердив. Минулої середи, 5-го листопада, він звільнив зі становища заступника секретаря Національної ради безпеки Бориса Березовського, одного з найбагатших промислових магнатів Росії. Б.Березовський та йому подібні особистості Росії були тими, котрі фінансували останні вибори в Росії та допомогли Б. Єльциневі перемогти свого комуністичного конкурента, за це Б.Березовського було нагороджено керівним становищем. Одначе останнім часом їх гостро критиковано за надуживання своїх повновласностей, а зокрема коли відбувались ліцитації державних підприємств.

В АМЕРИЦІ

МЕДЕЛИН ОЛБРАЙТ, СЕКРЕТАР Державного департаменту сказала минулої середи, 5-го листопада, що „починає проявлятися одностайність" між Урядом президента Билла Клінтона і Конгресом щодо потреби присутности американського війська у Боснії після того, як у червні вигасне теперішній мандат присутности миротворчих військ під керівництвом НАТО. Таку думку вона висловила після відбуття попереднього дня довшої зустрічі у Білому Домі щодо цього питання, в присутності Президента, чільних членів його кабінету та керівників Конгресу. Хоч офіційні чинники Білого Дому відразу поспішилися підкреслити, що жодного рішення в цій справі не зроблено, та виглядає, що ЗСА мусять над цією справою призадуматися якнайшвидше, бо в іншому випадку це їх коштуватиме багато більше у майбутньому.

У СЕРЕДУ, 5-ГО ЛИСТОПАДА, Палата Репрезентантів значною більшістю голосів схвалила законопроєкт, який даватиме платникам податків більші права в їхніх стосунках з податковим урядом. Голосами 426 до 4 схвалено створити надзірну раду, котра складатиметься у більшості з приватних громадян, і наглядатиме за діяльністю згаданого уряду. Крім того, у законопроєкті запропоновано цілий ряд інших правил, які допоможуть платникам податків боротися з податковим урядом на більш рівноправному рівні, зокрема у судових податкових оскарженнях. Це на думку аналітиків, є сильним сигналом податковому урядові, щоб його чиновники перестали трактувати платників податків як кримінальних злочинців.

Ізраїль продовжуватиме будівництво в Єрусалимі

Єрусалим, Ізраїль. — Наступного року Ізраїль почне будувати нові будинки в єрусалимському районі Гар-Гома.

Рішення про це ізраїльський уряд прийняв всупереч наполегливим вимогам Вашінгтону припинити програму жидівських поселень у східному Єрусалимі. Влада жидівської держави вперто ігнорує той факт, що сесія Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй затвердила спеціальну резолюцію, яка забороняє будівництво нових жидівських поселень в Єрусалимі.

Саме та частину міста, де ізраїльтяни почали будівництво, керівники Палестинської самоуправної території позначили на мапі як місце майбутньої столиці незалежної палестинської держави, тому араби ніззащо не погодяться з ігнорантською політикою уряду Ізраїля. Та й більшість країн світу вважають арабську частину Єрусалиму окупованою ізраїльтянами і вимагають від них залишити палестинські райони міста.

Рішення ізраїльського уряду про продовження будівництва збіглося в часі з відновленням переговорів про мир між палестинцями і жидами. Переговори відбуваються у Вашінгтоні, в атмосфері цілковитої секретности. Головує на них Державний секретар ЗСА Меделин Олбрайт.

На думку Бішара Дауда, одного з членів палестинської делегації, той факт, що ізраїльтяни мають намір далі захоплювати землі у східному Єрусалимі, свідчить, що „доля миру на Східньому Сході їх не цікавить". Б. Дауд нагадав, що попередні переговори припинилися якраз з причини початку будівництва жидами нових домів у районі Гар-Гома.

Німці діляться виборчим досвідом

Київ(Р.Р.). — Тут відбулася конференція на тему „Проведення виборчих кампаній в Україні та Німеччині". Організатори конференції — представництво Фонду Конрада Аденауера в Україні та Центр демократичних реформ.

За словами керівника представництва Фонду К. Аденауера Манфреда Ломана, мета конференції — ознайомити керівників політичних партій України, яких налічується понад 40, та керівників громадських організацій з досвідом виборчих кампаній у Німеччині та „озброїти українські партії кращими европейськими технологіями виборів".

Своїми думками і поглядами на новий український виборчий закон та на хід підготови до майбутніх виборів поділилися голова парламентського Комітету з питань правової політики і судово-правової реформи Володимир Стретович, депутат Верховної Ради України Сергій Соболєв та інші політики.

Про німецький досвід організування та проведення виборів розповіли один з керівників Берлінської організації ХДС М. Вамбах і депутат парламенту землі Берлін М. Борґіс.

Учасники конференції прийшли до спільної думки, що німецький досвід для України особливо цінний тому, що його успішно застосовували на територіях Східньої Німеччини, яка тепер, як і Україна, переходить від комуністичних стандартів до демократичного суспільства. Крім того, німецький закон про вибори багато в чому подібний до недавно прийнятого Верховною Радою нового українського виборчого закону. Як зазначив Манфред Ломан, цей закон забезпечує політичну стабільність у суспільстві. Він також сприяє розвиткові політичних партій, а без сильних партій неможлива справжня демократія.

Українські пілоти почали страйк

Київ. — 6-го листопада біля 700 працівників державної компанії „Авіалінії України" пішли на страйк, вимагаючи виплати заборгованих платень, повідомили засоби масової інформації. В наслідок страйку скасовано всі внутрішні рейси компанії і деякі міжнародні.

Страйкарі зформували групу для переговорів з керівництвом компанії і заявили, що почнуть переговори, якщо компанія сплатить заборговані за півроку платні на суму 700,000 гривень. Пілоти не можуть гарантувати безпеку польотів, бо голодні і не мають грошей, сказав представник групи Володимир Гаврилюк. Він додав, що технічна обслуга не в змозі обслуговувати літаки.

Страйк спаралізував повітряний рух з летовища Жуляни, яке обслуговує переважно внутрішні рейси і кілька міжнародних.

Більшість же міжнародних рейсів обслуговують „Міжнародні Авіалінії України", які є окремою організацією. Літаки цієї компанії літають з летовища Бориспіль.

За словами директора київського відділу „Авіалінії України" Валерія Голубенка, страйкарі вимагали, щоб на летовище приїхали урядовці. Він також підтвердив, що компанія заборгувала працівникам платні на суму 700,000 гривень, і сказав, що вона сама має значно вищі борги, оскільки вартість квитків не покриває видатків.

НОВА АДРЕСА УНСоюзу, „СВОБОДИ" і „Українського Тижневика"

P. O. Box 280
2200 Route 10
Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800

UNA Fax: (973) 292-0900
UW. Fax: (973) 644-9510

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA: (973) 292-0900

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Parsippany, NJ

Є тільки один шлях

Відбулися вибори ґубернатора стейту Ню Джерзі та посадника Ню Йорку. Передвиборча кампанія та сам процес виборів мимоволі нагадали про те, що незабаром подібна відповідальна акція прийде в Україну.

Політична мудрість приходить по–різному. Для першого в сучасності польського президента Леха Валенси вона почалася в умовах підкомуністичного режиму. До українського ж першого Президента Леоніда Кравчука прозріння прийшло з розвалом совєтської імперії. Та в одному доля поставилася до кожного з них однаково: ні першому, ані другому свого часу не вдалося об'єднати демократичні сили, щоб завдати остаточної поразки шокованим стрімким розвитком подій силам комуністичним.

Сьогодні в Польщі, як і в Україні, другий президент. І раптом ті, зі своїх, що в останні часи президентування Валенси були від нього не в захопленні, нараз, коли гостро постала проблема об'єднання антикомуністичних сил в переддень польських парляментарних виборів, звернулися до найвідомішого в світі електрика й лавреата Нобелівської нагороди по допомогу. Патріот Л. Валенса, який формально не перебуває у жодній з партій, махнув рукою на колишні непорозуміння і погодився. Він їздив по країні, пояснював, переконував, розповідав, і в результаті вдалося створити політичний бльок ABC (Акції Виборче "Солідарносьць"), який і виборов більшість у парляменті. Виглядає, що тепер, повернувши собі смак до політичних баталій, неспокійний Валенса збирається створити в Польщі ще одну партію, вважаючи, що "Солідарність" вже не та, якою була свого часу. Досвідчений політик Л. Валенса нагадує, що ABC — це не єдина партія, а бльок, створений для перемоги у виборах. Комуністи з усіх сил прагнутимуть цей бльок розколоти, і не виключено, що їм це вдасться. Отже, потрібна партія, здатна цей бльок замінити. Л. Валенса не відкидає можливости, що нинішній "лівий" польський президент не спрацюється з "правим" нинішнім же польським парляментом, і тоді може виникнути потреба на надзвичайні президентські вибори.

Хіба ж не подібна ситуація створилася сьогодні в Україні? З тією, хіба, різницею, що Україна, на відміну від своєї сусідки Польщі, тепер має демократичного Президента і комуністичну та іже з нею парляментарну більшість. Останнє — безсумнівно — найнебезпечніше. Особливо якщо врахувати, що в обранні президента часто вирішальну ролю відіграє фактор "випадковости". Шанси для подібної "випадковости" в Україні підскочать, як тільки стане дійсністю утворення червоного (чи навіть тільки рожевого) парляменту. Ось над чим повинні найсерйозніше та якомога скоріше призадуматися усі українські партії демократичного спрямування, якщо демократи не хочуть втратити, принаймні, те, що мають. Ось чому українська демократія ні на мить не повинна розхолоджуватися. Ось чому не повинна вона передчасно бити в літаври, а має все робити для справжнього об'єднання, при якому жодна з демократичних партій не нав'язуватиме амбіційно виключно і тільки свою власну політичну плятформу. Сьогодні українським демократам дуже навіть може придатися досвід згуртування в згаданий ABC, коли в Польщі появилася загроза, що до "лівого" президента додасться ще й "лівий" парлямент.

Нинішнє становище в Україні, як відомо, не з найкращих. Відбувається виснажливий і копіткий процес налагодження нормального життя. На місце патосної політичної "поетики" прийшла доволі похмура проза українського сьогодення. І для того, щоб край звівся на ноги та зберіг свою державну незалежність, свою національну ідентичність, українцям залишається одне: працювати, працювати й працювати. Працювати для однієї мети: створення нормальної европейської держави. Звісно, що повернення до комунізму в Україні, як, зрештою, і в інших післякомуністичних країнах, вже неможливе. Неможливе навіть незалежно від того, які сили перебуватимуть у ній при владі. Бо утопічні ідеї марксизму–ленінізму були приречені на небуття вже в своєму зачатті. Це чудово усвідомлювала й сама комуністична еліта. Спроби ж піддати негласній ревізії згадане вчення (щось на зразок "китайського варіянту"), щоб зберегти для тої еліти панування над пролетаріятом, тільки прискорювали фінал. Останню крапку над "і", як відомо, поставила горбачовська "перестройка". М. Горбачов, отже, як кажуть, своє діло зробив, і вольно, як мовиться, чи невольно став одним з найвизначніших "революціонерів" нашого часу. Гідно продовжити і довести до логічного кінця цю справу й належиться нинішнім післясовєтським демократам, в тому числі (та й хотілося б, щоб насамперед) демократам українським. Іншого ніж той, яким пройшли всі цивілізовані европейські країни, в України шляху немає.

Григорій Ощипко

УКРАЇНА МІЖ ЗАХОДОМ І СХОДОМ

На сьомому році самостійности Україна ще не визначилася, куди їй прямувати і куди вона має належати: до Европи чи до Азії. Багато питань державотворення уже розв'язано за цей час, але головне — де місце України в політичному укладі? — ще не визначено і, мабуть, вона ще довго вагатиметься, на яку ногу стати. Причиною цього є наше історичне минуле — поділ наших земель поміж різними окупантами, а також і час тривання окупації.

Приклади сусідів

Наймаркантнішим прикладом поділу території між окупантами та відновленням державности є для нас Польща, яка мала подібні проблеми по Першій світовій війні. Ситуація поляків була набагато легшою, ніж наша, тому що окупація Польщі тривала лише 125 років і, подруге, території, які дісталися Росії, становили меншу частину територій, забраних Прусією та Австро-Угорщиною. Релігійна відмінність від російського православ'я також їм багато допомагала. Тому передвоєнна Польща не мала великих труднощів вирватися з-під духової домінації Москви. Польська комуністична партія, оплачувана Москвою, не представляла собою великої сили. Крім цього, Польща культурно та духово завжди належала до Західньої Европи. Взаємини польського уряду з Совєтським Союзом ніколи не були дружні, східня небезпека сповнилася в кінці Другої світової війни.

Від балтійських народів ми можемо повчитися, наскільки навіть коротка самостійність впливає на національну свідомість народу. Двадцять років самостійности прибалтійців — це та різниця, що відділяє ступінь їхньої національної зрілости від української.

Українська ж дійсність є така, що лише мала частина наших земель належала до західньо-европейських окупантів, що також оформило у великій мірі їхню релігійну відмінність. Правдою є, що боротьба за належання України до Европи чи до Азії (до Москви) триває, і що у цій боротьбі Галичина та діяспора обстоюють европейський вибір, а південно-східні терени тяжіють до азійського сходу. Північний цен-тр зі столицею Кєвом стоїть на роздоріжжі і в залежності від ступеню національної свідомости підтримує один або другий вибір. Немає сумніву, що европейський вибір — проґресивний, а азійський — реґресивний напрям. Західня Европа під кожним оглядом (ідей, культури, винаходів, технології) завжди домінувала, а азійський схід, де домінує Росія, був втіленням деспотизму, диктатури, політичної та релігійної нетерпимости, від віків Росія була „імперією зла", як її слушно окреслив колишній президент Р. Реґен. Цією характеристикою ми не хочемо образити цілий російський народ, між яким було і є чимало великих гуманістів.

Дволикість української політики

В Україні багато говориться про включення її до европейських структур, що має узгоджуватися з економічними реформами та рухом до вільного ринку. Україна стала членом Ради Европи, змагає до членства в Европейському союзі, має окремий договір з НАТО та стала першою державою колишнього СССР, що приєдналася до програми НАТО „Партнерство для миру". Властиво, становище Уряду нібито проевропейське і Президент про це часто заявляє. Але у багатьох випадках такі заяви робляться тільки для того, щоб одержати від Заходу кредити, який Україна конче потребує. В дійсності серед державних бюрократів не бракує прихильників азійського вибору, які обороняють тісну співпрацю з Росією. А в парляменті комуністичні, соціялістичні та аґрарні депутати відверто виступають за „слов'янський союз", тобто за відбудову імперії. Така двоїстість приносить Україні лише шкоду. Захід хоче знати, з ким він має до діла, кому допомагає та з якою метою. Наприклад, цього літа закінчилися маневри НАТО і миротворчі навчання „Морський бріз-97", а відразу після цього, щоб не образити Росію, відбулися спільні українсько-російські маневри. Певна річ, Росія старається не допустити до ближчої співпраці України з НАТО. Крім цього, в Україні діє російська „п'ята колона", в усьому сприяючи Москві. Чому Київ заплющує на це очі? Натомість Литва не запросила російських вояків на свої маневри, що мають відбутися наступного року під назвою "Baltic challange–98", в рамках програми „Партнерство для миру".

Майбутнє України — в европейській спільноті

Коли поставити обидва варіянти на терези, то немає сумніву, що европейський вибір — це вибір здорового глузду, політичної певности, миру, співпраці та економічного розвитку. Жодна европейська держава, наш ближчий чи дальший сусід, навіть наші історичні вороги, покищо не виявляють територіяльних зазіхань на українські землі. І не конечно підписувати з ними великі історичні договори, а тільки умови про економічну співпрацю та переводити їх у життя. Але справа виглядає інакше, коли мова про Росію, яка завжди має задні думки, таємні наміри. Росія дотепер не може сприйняти самостійність України як доконаний факт. Вона хоче будь-що втримати її в своїй орбіті і є певна, що обмотає Україну новим союзом та що імперію можна відродити під іншою формою. І цієї ситуації не змінять жодні договори з відволікаючою термінологією, як договір про дружбу, співробітництво і партнерство з травня 1997 року. Бо коли дружби немає, то не поможуть жодні декораційні прикриття. Договір про „дружбу" підписано, але це не перешкоджає Росії накладати 25 відсотків мита на імпорт українського цукру та інших продуктів.

Нашим керівникам слід зрозуміти, що тільки співпраця з західніми державами, які зацікавлені у справжній демократизації, дасть можливість одержувати кредити та інвестиції для здійснення реформ виробництва та налагодження випуску власної продукції для задоволення внутрішніх потреб, як також на експорт. Пов'язання ж української економіки з Росією приведе до дальшого відставання виробництва від світового рівня.

Тепер Росія застосовує супроти України економічну бльокаду, накладаючи мито на її товари, а водночас опановує великі українські підприємства та банки. Коли ходить про енерґоносії, то Україна вповні залежна від Росії. Спроби одержувати ґаз і нафту з інших джерел покищо нічого не дали, бо Росія не допустила, щоб Україна сама договорювалася з Туркменістаном про доставу ґазу. Переговори йшли через російський Ґазпром. Україна потрапляє у чимраз більшу економічну залежність від Росії, а за економічною криється і політична залежність. Великі російські компанії мають свої засоби масової інформації — газети, журнали, радіоканали, рекляму, при помочі яких можуть впливати на публічну опінію, наставляючи її в корисному для себе напрямі. Це дасться відчути перед парляментарними і президентськими виборами в наступних роках.

Недавно заступник міністра закордонних справ Росії Юрій Дубінін сказав, що його уряд готовий домовлятися про довгострокові достави нафти в Україну, а також що Росія орієнтується на те, „щоб не створювати замкнуті цикли виробництва, доки не буде відновлено зв'язки виробничої кооперації, що були між обома країнами, коли вони перебували в складі СССР". Замкнені цикли виробництва виникнуть тоді, коли про все знову рішатиме Москва.

За ясний вибір

У теперішній ситуації Україна потребує одностайного, рішучого і національно свідомого уряду, який мав би ясну думку, куди він хоче йти і що він хоче осягнути. Це мусів би бути уряд, якого міністри змагали б до закінчення реформ і приватизації. Говориться про третій етап приватизації, але не знати, чи це буде останній. Такий уряд мусів би ясно поставити справу: аби ми є з Европою, або з Росією. Я думаю, що більшість урядової верхівки (за вийнятком здецидованих комуністів) бачать, що ставка на Европу є розумною, бо є точно визначені правила гри, які не міняються з дня на день, і нема домінації, яку практикує Росія. На жаль, українські діячі все ще сумніваються в собі та у своїх власних силах, все ще оглядаються на „старшого брата". Такого уряду, якого вимагає сьогоднішна ситуація, Україна не має. Але час пливе, обставини змінюються, зближаються вибори і, може, настануть зміни на краще.

За роки самостійности в Україні доконано величезну роботу. Обидва дотеперішні президенти виявилися не найгірші. Президент Кучма перейшов велику зміну, заступаючи чим раз більше національні позиції. Є проблеми з парляментом та ба-

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Жила

„Рідна мово моя"

Світлана Кузьменко, „Волошка у житніх полях", за редакцією Леоніда Череватенка, світлина Бориса Грибінського, „Спалах" ЛТД, Київ, 1997, 136 стор.

„Волошка у житніх полях" — це перша збірка Світлани Кузьменко, що з'явилася в Києві. У ній поетеса розгортає перед читачем велике тематичне багатство з особистого досвіду, з життя в цілому, з природи, торкається питань ґенетики, щастя, безсмертя тощо.

У кожному вірші домінує у неї ясність думки й своєрідність форми, що знаходять свій вияв у яскравому, точному слові.

Збірка розпочинається віршем-зверненням до України:

Моя Україна — в леґендах.
Моя Україна — в казках.
Моя Україна — леґенда,
Волошка у житніх полях.

Бачу Її такою
Крізь душі своєї вікно.
Бачу Її, якої,
Люди кажуть, немає давно.

Україна для Світлани Кузьменко — це леґенда. Тому вона оповита казковістю, поетичним вимислом, що характеризується високою мистецькою досконалістю, ліризмом. Вона бачить Україну „крізь душі своєї вікно", при чому таку, „якої, люди кажуть, немає давно".

У вірші панує прагнення до посилення емоційної наснажености та глибокої здатности сприймати щось значне. Загалом у вірші — простота форми, непідробна щирість і точність висловлення.

Не менш промовистим у збірці є вірш:

Рідна мово моя, —
Найдорожчий мій друже!
Кожне слово твоє, кожний звук — це мої самоцвіти,
Що проміняють мені; найсвятіші співають пісні
І полонять мене, як життя, як любов і як діти.

По чужинних краях
Я з тобою була повсякчас.
Моя радість і сум, моя пісня, і слабість, і сила...
Ти для мене одна, джерело животворче —
Рятівник у безсиллі.

У вірші поетеса дорожить рідною мовою понад усе. Рідна мова для неї — найдорожчий і найближчий друг. А кожне слово її, кожен звук — це її самоцвіти, що полонять її, „як життя, як любов і як діти". Рідна мова є тут важливою естетичною категорією, мірою досконалости й довершености явищ життя. Вона викликає естетичні почуття радости, задоволення та хвилювання.

Поетеса захоплювалася і користувалася рідною мовою на чужині й то „повсякчас". Мова була для неї рятівником „у безсиллі" та ідеалом — найвищою метою, до якої вона пристрасно прямувала, бо мова її — це „радість і сум, це її пісня, і слабість, і сила..."

Прекрасне визначення рідної мови та її значення для людини. Адже без рідної мови не можна по-справжньому існувати в своєму суспільстві. Людина стає тоді пристосуванцем з „дрібною душею".

Цей вірш треба було б обов'язково надрукувати кількамільйонним тиражем і розповсюдити в східній і південній Україні. Може, це привернуло б увагу людей до значення рідної мови. І може, вони стали б її вживати.

Гаряче змальовує С. Кузьменко і українську золоту столицю:

„Києве, найкращий з городів!" —
Отакий ти і в моїй уяві.
Падав ти, підводивсь і терпів
На шляху до величі і слави.

Йдуть до тебе тисячі доріг.
Йдуть, і йшли, і йтимуть знову й знову.
Не одне в житті ти переміг,
Перейшов крізь тисячі умовин.

Мрію, що коли в тобі знайдусь,
Будеш квітним... Скрізь щасливі лиця...
За усе тобі я поклонюсь,
Українська золота столице.

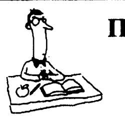
Київ для С. Кузьменко — це одно з найкращих міст України. В історії „на шляху до величі і слави" його нищили наші недруги, а він мов фенікс із попелу, воскресав і набирався слави й краси та переходив „крізь тисячі умовин". Усе це поетеса зараховує до подвигів і мріє побувати в Києві, щоб поклонитись йому, коли він буде „квітним".

Особливо припав мені до вподоби вірш „Про красу". Він невеликий формою, але ориґінальний щодо свого розв'язання, зроблений майстерно, з витонченістю.

Не шукай краси
Лиш в сяйві діямантів.
І не тільки пишно
Вбраної шукай.

В погляді іскристім,
В серці пломенистім,
У простім, буденнім —
Ти її впізнай.

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про чекання на...

Недавно мені довелося знову, як вже стільки разів у минулому, чекати на летовищі на прибуття літака. І як скільки разів перед тим, зустрічаючі проходжувались туди-сюди, сідали, поглядали нервово раз-у-раз на годинник, але, як звичайно, літак запізнився, а чекаючим здавалося, що час повзе слимаком і очікування ніколи не закінчиться. Це виразно віддзеркалювалося на обличчях — в одних зрезиґнованою безнадійністю, в інших неспокоєм, ще в інших — просто знудженням. Ми усі чекали, кожний на свій лад, і мені мимоволі насувалися думки, тісно пов'язані з тим постійним станом чекання, що домінує у житті кожного з нас, в різний-презрізний спосіб.

Ось так там, на летовищі, стояли групи осіб, зовсім не зв'язані нічим між собою, що тільки чекали на тих, які мали прилетіти з України. Для одних то були рідні, для інших — друзі, чи й чужі особи, яких треба було лише зустріти та завезти в означене місце. Для одних це чекання мало принести радість, іншим, може, сум, а ще хтось мав лише сповнення звичайного обов'язку.

І чи не буває у житті так подібно, як було в цьому моменті, власне з цієї групкою осіб на летовищі?

Ми ж, преці́нь, кожний окремо або всі разом, постійно на щось чекаємо.

І коли б так добре застановитися, то напевно велика частина нашого життя проминає саме в стадії перманентного чекання, дарма, що ми виконуємо при тому інші завдання, а наше чекання на щось чи на когось лежить собі у нашій підсвідомості і лише ми про це знаємо.

Чекаємо на радісну подію, чекаємо на милу нам людину, чекаємо на свято і чекаємо на закінчення кожного дня праці. Чекаємо на щось надзвичайне, що може розпромінити наші будні, чекаємо на позитивні політичні події, які нас цікавлять, чекаємо на відвідини давно не бачених осіб, чекаємо на дрібку теплого усміху, чи навіть на стереотипне, але як необхідне в своїй буденности побажання чужої людини „хай ваш день буде гарний".

А скільки чекання витрачуємо в авті, коли з розпачем потрапимо у глоту або віддалений від нас, але таки відчутний випадок, і стоїмо часом биті години на автостраді. Це чи не найбільш безнадійне оглуплююче чекання, в якому ваш мозок засипляє і ви бездумно дивитеся перед себе, з одним бажанням: рушити вкінці з місця і вже нарешті дочекатися порогу свого дому.

Чекаємо терпеливо на автобус і на підземку, чекаємо в черзі до кіна чи театру, чекаємо в крамниці до каси і т.д. і т. д. і в черзі до остаточної послуги чи до сповіді, чи причастя.

Скільки із життя кожного з нас пропадає на чеканні? І тут не відомо, яке чекання стає більше нестерпним — чи це фізичне у черзі, байдуже, до чого ця черга провадить, чи чекання душею, якого ніхто, крім нас, не бачить і не може зрозуміти.

І коли тепер недавно довелося знов чекати на летовищі, коли літак випустить із свого черева очікувану людину, на якої приїзд чекалося вже так довго, то немов живою стала перед очима інша картина на тому летовищі, коли треба було прощатись. Чи зауважили ви, як перед від'їздом не стає слів і таким довгим видається те прикре чекання на прощальні слова, а все як завжди, закінчується тільки розлукою?

Чи знаєте ви, як часто чується те одне-однісіньке слово: я чекаю? А яка радість, коли цей стан закінчується і приходить вкінці те, чого ми вичікували і сподівалися. А який страх, коли у нашому чеканні є неспокій чи непевність, в який спосіб наш цей невідкличний стан душі або подій закінчиться. Тоді говоримо про те, що чекаємо на Божу волю, чи Божу ласку.

Ні, не завжди цей стан пов'язаний з неспокоєм. Коли ненароком переїжджаю біля дому для старих і немічних, мимоволі дивлюся на обличчя тих, що у гарний день довгими годинами сидять на лавочках. На їхніх обличчях немає ніякого знаку чекання — вони мають безнадійно відсутній вираз облич, бо, може, немає для них уже ні злого, ні доброго, що б чекало на них.

О-КА

„Рідна мово моя"

(Закінчення зі стор. 2)

Віршеві „Поет" властиве глибоке розкриття завдань поета, психологізм, ліризм, емоційність і навіть патетичність мови.

У збірку Світлана Кузьменко включила також низку перекладів з англійської з творчости англомовних канадських і американських поетів.

Наприклад, переклад вірша Емілі Дікінсон:

Якщо я зможу зупинити розбиття одного серця,
Я не проживу даремно.
Якщо я зможу облегшити скорботу одного життя,
Чи остудити один біль,
Чи допомогти одній запамороченій вільшанці
Знову потрапити в її гніздо,
Я проживу недаремно.

У перекладі немає помітних перенесень мовного багатства з однієї стилістичної сфери в іншу, зі шкодою для естетики цілости, потужно звучить живе українське слово.

Світлана Кузьменко увела в українську культурну скарбницю добрий десяток, а то й більше перекладів віршів та цікавих оповідань.

Збірка „Волошка у житніх полях" С. Кузьменко надрукована на гарному книжковому папері, в мистецько-оформлених обкладинках роботи В. Перевальського.

Збірку „Волошка в житніх полях" прочитає із зацікавленням кожний, хто дорожить українською поезією. Її можна замовити у: Mr. Svitlana Hrybinsky, 40 Brentwood Rd., Toronto, Ont. M8X 2B7, Canada. Ціна (з пересилкою) — 10 дол.

Відзначаємо ще вірш „Поет", який звучить дуже особливо й рівночасно потужно і відповідально. Світлана Кузьменко пише:

Писати можна, скільки хочеш:
Паперу досить, теми є.
Та слово істинне й пророче
Господь Поетам лиш дає.

Дитя відвічне і довічне.
Ввесь Божий світ — його намет.
Чуття, співець, зоря, провісник —
Такий насправді є Поет.

Поет — це той, хто поетично сприймає дійсність і поетично ставиться до навколишнього світу. Він, як пише Кузьменко, — це відвічне і довічне дитя, якому належить ввесь Божий світ. Він — чуття, співець, зоря, провісник, а слово його істинне й пророче, бо воно походить від Бога.

Доброчинний бенкет у Дітройті

У Дітройті є дві школи Непорочного Зачаття — початкова і середня, які існують завдяки жертвенності двох парафій: Пречистої Діви Марії і св. Йосафата. Щоби придбати необхідні фонди, ці дві парафії влаштовують кожного року доброчинний бенкет. Цього року бенкет відбувся в неділю, 13-го жовтня у приміщенні Українського Культурного Центру. На головного промовця запрошено Владику Любомира Гузара, епископа помічника Патріярха Мирослава Любачівського з делегованою владою верховного архиепископа. Програму бенкету відкрив майстер церемоній д-р Олег Лаврін, сам випускник наших шкіл Непорочного Зачаття, і попросив учнів середньої школи М. Тіболт та М. Суп і учнів початкової школи А. Марфей і М. Кунинських привітати Владику. У наступній точці програми виступив музичний ансамбль „Срібне коло" під проводом диригентки Христини Липецької та при акомпаніяменті Марії Лончини-Лісовської, який гарно виконав п'ять пісень. Перед їжею ігумен і парох церкви Непорочного Зачаття о. Роберто Лукавий, ЧСВВ, провів молитву.

Після їжі господар бенкету представив осіб при головному столі і попросив до слова Владику Любомира. Владика підкреслив вагомість наших парафіяльних шкіл для виховання молоді, а зокрема шкіл Непорочного Зачаття. Опісля зупинився над релігійним станом населення України. Незавидним фактом є, що в Україні лише один відсоток населення практикує релігію. Смертність перевищує народження, і якщо не буде зміни то за 25 років населення України зменшиться на половину. Вправді після розвалу Совєтського Союзу помітно деякі зміни на краще, тобто відновлення релігійного життя, однак візьме ще багато часу, щоби менталість совєтської людини можна було змінити. Тепер є свобода релігії, однак держава намагається бодай частинно контролювати релігійне життя, не знаючи законів Церкви. Україна мусить робити так, як це робили наші старі емігранти на поселеннях. Вони найперше будували церкви, народні доми, творили організації, а опісля будували хати. Ми мусимо виховувати молодь на християнських засадах. Проблеми в Україні під багатьма аспектами є ті самі, і тому мусимо спільно думати, як привернути Бога і Божі закони та практикувати їх у щоденному житті, маючи у першу чергу на увазі молоде покоління.

Після промови Владики Л. Гузара підсумки праці і існування наших шкіл Непорочного Зачаття подав парох церкви св. Йосафата о. Василь Салковський, ЧСВВ. Кінцеві підсумки подав ігумен і парох церкви Непорочного Зачаття о. Роберто Лукавий, ЧСВВ. Він подякував Владиці Любомирові за його приїзд і гарні слова, господареві бенкету Олегові Лаврінові, виконавцям гарної програми, о. Валерієві Ковальчукові за музику під час вечері і усім, хто причинився до гарного успіху бенкету. Вкінці подякував усім за їхню присутність і підтримку для наших шкіл та попросив о. Салковського провести кінцеву молитву. Присутніх було коло чотириста осіб.

Зенон Василькевич

Україна між...

(Закінчення зі стор. 2)

гатьма міністрами. Дотепер приватизація і реформи вже досить заавансовані. Постають нові підприємства. Україна виходить на світовий ринок у військовій індустрії, зростають інвестиції. Україна поступає вперед, хоча дуже повільно. Сподіваємося, що нові вибори принесуть зміни на краще і що національно-державні сили прийдуть до влади та виведуть молоду державу з економічної кризи, спрямують Україну на повну співпрацю зі західніми державами та інтеграцію в европейські структури. А це забезпечить мир, стабільність, національну безпеку та економічний добробут. Треба світові сказати ясно, що Україна нележить до Европи.

У ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
(11-го листопада 1994 р.) нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, ТАТА, ДІДА, БРАТА, ШВАГРА і ВУЙКА

бл. п.
о. диякона
БОГДАНА ЙОСАФАТА ТАРНАВСЬКОГО

будуть відправлені Заупокійні
СЛУЖБИ БОЖІ
у таких церквах:

Різдва Пресвятої Богородиці в Ню Брансвику, Н. Дж.;
св. Покрова Божої Матері в Озон Парку, Н.Й.;
св. Володимира в Стемфорді, Кт.;
св. Йосафата в Парана, Бразилії;
св. Миколая в Ґрейт Медовс, Н.Дж.'
Христа Царя в Бостоні, Ма.

Просимо про молитви за вічний спокій його праведної душі.

Дружина — АННА
діти — ЮРІЙ і ГАЛИНА з родинами

Л. Кучма...

(Закінчення зі стор. 1)

льйони доларів. Закордонні інвестори бояться іти на український ринок, оскільки Верховна Рада продовжує будувати „країну розвинутого соціялізму", підганяючи під цей міт усі закони.

Щодо взаємин з парляментом, то Президент знову повернув закон про місцеві державні адміністрації. „Двовладдя ми вже проходили у 1993 році, — нагадав Л. Кучма, — коли були представники Президента і Ради, і насправді було цілковите безвладдя, тому я стою і буду стояти на тому, про що записано в Конституції, і не дам можливости підмінити її положення чимось іншим".

Президент повідомив, що віднині усі вето публікуватимуться в засобах масової інформації, щоб люди мали змогу краще зрозуміти суть пропозицій і зауважень. Л. Кучма дав зрозуміти, що не очікує великого „законотворчого прориву" і висловив сумнів, що Верховна Рада здатна змінити щось на краще. Для цього й потрібні вибори. Можливо, новий парлямент буде структурований і дієздатніший, бо структурованість змусить його взяти на себе відповідальність.

Л. Кучма не бачить нічого поганого в тому, що та чи інша партія, готуючись до виборів, творить тіньовий уряд. На його думку, це природно і необхідно робити, але для цього необхідно створити відповідне законодавче поле. Крім того, передвиборча риторика нікого не повинна вводити в оману.

Не зважаючи на те, що прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко розкритикував працю Володимира Ланового, як голови Фонду державного майна, Л. Кучма запевнив, що підхід Ланового йому подобається. Його дії він вважає прогресивними, спрямованими на користь держави.

Президент також сказав про свій намір знову запропонувати кандидатуру Олега Литвака на пост генерального прокурора, оскільки він тепер показав, що прийшов працювати, а не марнувати час в Генеральній прокуратурі.

Ділимося сумною вісткою, що в дні, 29-го вересня 1997 р. в ранніх годинах відійшов у вічність на 91-му році життя наш найдорожчий СТРИЙКО, ВУЙКО і КУЗИН

бл. п.

ВЛАДИКА
ВОЛОДИМИР СТЕРНЮК

Архиепископ Львова (Україна)

Нар. 12-го лютого 1907 р. в священичій родині у Пустомитах, коло Львова. Величавий похоронний обряд відбувся дня 2-го жовтня у Львові. Тлінні останки спочили в крипті в катедрі св. Юра.

Братанки
в Україні — ІГОР СТЕРНЮК з дітьми: ОРИСЕЮ, АСКОЛЬДОМ з дружиною ГАЛЕЮ та внуками: ВОЛОДИМИРОМ і ДЗВІНКОЮ
— ГАЛЯ ОНИСЬКІВ з мужем БОГДАНОМ і дітьми: АНДРІЄМ з дружиною ОЛЕЮ, та внуками: ТАРАСОМ і ОСТАПОМ, НАТАЛКОЮ РЕВАКОВИЧ з мужем РОМАНОМ
— ХРИСТЯ ГУМЕНЮК з мужем ВОЛОДИМИРОМ і сином РОМАНОМ
сестрінки — ТЕТЯНА КРИНИЦЬКА з дітьми: ОЛЕКСАНДРОМ з дружиною ХРИСТЕЮ та внуками: ІВАНКОЮ, СТЕФОЮ і МАРТОЮ, ДАНИЛОМ з дружиною САЛЕЮ та внуком ТАРАСОМ
— ЄВГЕНІЯ ПОДОЛЯК з мужем МИРОСЛАВОМ та дітьми: ЮРІЄМ з дружиною МАЛГОЖАТОЮ, ОКСАНОЮ ВЕРЕМІЄНКО з мужем МИКОЛОЮ
— ЛЕВ ДОМБЧЕВСЬКИЙ з дружиною МАРУСЕЮ та дітьми: ОЛЕНКОЮ, ОРЕСТОМ, АРІЯННОЮ
— БОГДАН ДОМБЧЕВСЬКИЙ з дружиною ГАНУСЕЮ
ближча і дальша родина СТЕРНЮКІВ та родина з роду Коновальців.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
були відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ

2-го листопада

в церкві св. Архистратига Михаїла в Дженкінтавні-Філядельфія о год. 10-ій ранку;

2-го листопада

в Сієтл — Вашінгтон стейт;

7-го листопада

в катедрі св. Миколая в Чикаґо, Ілл. о год. 11:30 ранку;
в катедрі св. Юра у Львові, о год. 9-ій ранку і
в парафіяльній церкві в родинній місцевості бл. п. Владики в Пустомитах, біля Львова..

Просимо про молитви.

РОДИНА

У Києві відбулася пропам'ятна наукова конференція

4-го жовтня ц. р. в Київському Будинку Вчителя відбулася пропам'ятна наукова конференція, присвячена Левові і Дарії Ребетам, провідним діячам національно-визвольного руху в Україні і за кордоном. Офіційним спонзором конференції була Демократична Партія України (ДемПУ), з участю діячів ОУНз та УГВР, Республіканської Християнської Партії (РХП) та ДемПУ. Головою Почесного комітету був Анатоль Камінський, а Організаційного — Мирослав Болюх, який, з причини захворювання, не міг прибути з Австралії до Києва. Його заступав народний депутат Верховної Ради України Богдан Горинь (РХП), який проводив конференцією у першій частині, та Григорій Куценко, голова секретаріяту ДемПу, який головував на пополудневій сесії.

У своєму виступі, серед іншого, Г. Куценко підкреслив, що „якщо в нашій країні тисячі вулиць, майданів, міст і сіл комуністи назвали на честь або невідомих нікому і нічим чужинців, або на честь своїх кровожерних більшовицьких хижаків, то ж чи не пора нам мати свої вулиці, зі своїми пам'ятними знаками й назвами – 'Вулиця родини Ребетів' — та увіковічнити пам'ятниками тих, хто любив цю землю і цей народ і віддає своє життя за нашу з вами свободу".

Доповідачами про Лева Ребета були А. Камінський, який говорив про революційно-підпільну та політично-організаційну діяльність Лева Ребета і М. Прокоп, що його доповідь „Лев Ребет — публіцист і науковець" відчитав В. Луців, член Секретаріяту РХП. Сам М. Прокоп, на жаль, не міг особисто взяти участі у конференції.

У своїй доповіді А. Камінський зазначив, що „на фоні своєї історичної доби Лев Ребет виявився, передовсім, як політик і революціонер межових кризових ситуацій, які приходилось йому розв'язувати і які він зумів подолати...". У цьому він виказав свої надзвичайні здібності „виваженого, рішучого політика, доброго організатора і прагматичного революціонера".

М. Прокоп представив вагомий вклад Лева Ребета у розвиток української політичної думки, його публіцистичні та наукові осяги, які в багатьох відношеннях залишаються актуальними й у сьогоднішній дійсності в Україні.

Ірина Козак (Мюнхен) доповідала про Дарію Ребет і її революційно-політичну діяльність, підкресливши серед іншого, що якраз Дарія Ребет „була одинокою жінкою, яка була членом Центрального проводу ОУН в Україні, єдиною жінкою Програмової комісії III-го Надзвичайного Великого Збору Українських Націоналістів в серпні 1943 року, вона була єдиною жінкою, яка була в Ініціятивній комісії для створення УГВР, що її вибрали до керівництва УГВР, і вона була єдиною жінкою, яку вислано в 1944 році на Захід в характері члена Проводу ОУН і члена Президії УГВР. По лінії ОУН вона мала організувати мережу ОУН на Заході".

Про ситуацію в діяспорі і її відношення до України відчитав Г. Куценко. У ній автор начеркнув деяку складність відносин між еміграцією і материком.

Наталка Осьмак, донька Кирила Осьмака, першого Президента УГВР, який понад 16 років провів у совєтських тюрмах, накреслила величний і страдальний та зворушливий образ свого батька.

Забочний Михайло, який перебував у німецькому концтаборі Осв'єнцім, де був ув'язнений Л. Ребет, поділився своїми споминами про нього з тих часів.

Михайло Горинь говорив про вплив революційної боротьби 40-их років на національно-визвольний рух в Україні пізніших років, вказуючи на органічне пов'язання між ними.

Богдан Горинь обширно і аналітично змалював сучасну політичну ситуацію в Україні, підкреслив напруженість і гостроту сучасного політичного становища, що у ньому „більшість партій політичного спектру заявили про свою опозицію до існуючої влади". На його думку, тільки об'єднання усіх політичних сил національно-демократичного спрямування, їх перемога на парляментських і президентських виборах зможе вивести Україну з економічної і політичної кризи, врятувати від небезпеки втратити державність, відстояти політичну, економічну та духовну незалежність.

Історики Ю. Шаповал і С. Білокінь доповідали про генезу і розвиток більшовицького державного терору і, зокрема, розправу з політичними лідерами, яка була завжди інструментом імперської політики Москви. А. Зінченко говорив про переслідування церкви і селянства Москвою в боротьбі проти національно-визвольного руху, а В. Сергійчук — про закордонну діяльність ОУН у світлі матеріялів совєтської влади.

Доповідь М. Болюха

Конференцію вітали голова ДемПУ, народний депутат В. Яворівський, голова РХП, народний депутат М. Поровський та голова ПУН М. Плав'юк. Крім усних, відчитано письмові привіти від Крайової Політичної Ради ОУН з Великобританії, Австралії, М. Прокопа, Н. Світличної й інших.

Після доповідей Андрій Ребет — син Дарії і Лева Ребетів, який прибув на конференцію з Мюнхену разом з дружиною Іванкою й сином Тарасом, подякував організаторам і учасникам конференції за вшанування батьків.

В передмові до збірника матеріялів конференції визначний політичний діяч демократичного спрямування киянин Г. Куценко пише: „4-го жовтня 1997 р. вперше в Україні відбулася така наукова конференція про роль, значення Лева і Дарії Ребетів у національно-визвольному русі. Присутні учасники конференції вперше ж таки побачили й портрети цих видатних людей. Інтелігентність і доброта опромінених усмішкою облич цієї милої супружньої пари для багатьох присутніх були відкриттям, як у такі часи жахливого протистояння фашизмові та комунізмові можна було зберегти глибоку й зворушливу людяність, теплоту та чистоту почуттів".

12-го жовтня 1957 року агент КҐБ Сташинський підступно вбив Лева Ребета. Дарія Ребет померла 5-го січня 1992 року в Мюнхені.

Ніна Самокіш

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСК Ню Йорк — Ню Йорк „Вандерерс" СК — 1:1

В неділю, 26-го жовтня, обидві футбольні дружини УСК відбули чергові змагання за чемпіонат II дивізії Космополітальної Сакер Ліг Ню Йорку, в яких I дружина цим разом закінчила ремісом 1:1, а резерва розгромила своїх суперників високим вислідом 7:0.

Якщо йдеться про виступ I дружини то, не зважаючи на реміс, він був вдалим. Суперники грали завзято і в швидкому темпі, особливо в першій половині, завдавши нашим оборончим лініям багато праці. Не зважаючи на ці обставини, наші футболісти проводили продумані контратаки, одну з яких Доналд закінчив голем в 35-ій хвилині. Цим вислідом і закінчилася перша половина змагань. Після відпочинку в свою чергу дружина УСК перейняла ініціятиву, одначе здобути чергового голя не зуміла. Подібно, як в першій половині при перевазі „Вандерерс" УСК зумів відкрити конто голів, в другій половині це повторили суперники, коли, не зважаючи на ігрову перевагу УСК, вони зуміли здобути голя, яким і вирівняли вислід — 1:1. Після цих змагань УСК далі залишився лідером II дивізії з огляду на ремісові вислідки своїх переслідувачів, в показнику табелі ігор.

Вістки з України

Київ „Динамо" — Барселона ФК — 3:0

Після елімінації Донецького „Шахтаря" в серіях ігор за Чашу Европи, що його доконали футболісти клюбу „Вінцеца" Італія (1:0 і 3:1) київське „Динамо" залишилося єдиним репрезентантом України на европейській арені в іграх за Чашу европейських чемпіонів. Зрештою, то і є найсильніша конкуренція в Европі. До цих змагань українські футболісти приступили в ролі лідера групи „С", хоча, не зважаючи на гірше відношення голів, европейські футбольні „експерти" лідером називали Нюкестл Юнд Англія.

У зустрічі репрезентанти України ще раз доказали, чому вони займають цю позицію. Вже в 6-ій хвилині Сергій Ребров відкрив конто голів 1:0, перейнявши м'яч зі стрілу вільного Юрія Калитвинцева. Після цього голя оборонці Барселони почали гострішу гру, але і це не допомогло. В 32-ій хвилині м'яч з ефектовного стрілу Андрія Шевченка якимось чином відбився від воріт суперників, його перейняв Юрій Максимов і з близької віддалі підніс конто до 2:0. Ще до перерви Шевченко двічі мав можливості здобути чергові голі, але знову в пригоді гостям став стовп їхніх воріт, від якого відбився м'яч, в другому випадку щасливо оборонив Барджуан, брутально зваливши Шевченка і не заробивши, між іншим, „жовтої картки".

В другій половині гра почалася більш вирівняно. Приблизно в 60-ій хвилині Шевченко знайшовся в зручній позиції, перейняв м'яч і в швидкому темпі добіг в підворіття Барселони, коли воротар Барселони Рууд Гесп (голляндець) брутально звалив його на землю. Цим разом суддя Мерк Маркус з Німеччини, „червоною карткою" усунув його з площі змагань. В 65-ій хвилині Калитвинцев не залишив можливості резервовому воротареві Барселони Карльосові Букетові оборонити свою твердиню. Таким чином встановився кінцевий вислід зустрічі — 3:0. Після трьох змагань в групі „С" „Динамо" є лідером.

Українським футболістам ще доведеться відбути два важкі поєдинки на виїздах — в Барсельоні і Нюкестл в Англії. Від вислідів цих зустрічей залежатиме, чи „Динамо" втримається на позиції лідера. Одну залеглу зустріч з Айндговен українські футболісти мають відбути в Києві.

У випадку успіху „Динамо" ввійде до чвертьфіналу, що буде значним осягом. Саме цього бажають своїм улюбленцям понад 100,000 глядачів, які вже вдруге в цій серії заповнили Олімпійський стадіон Києва, і, очевидно, мільйони прихильників в Україні і діяспорі. Це не буде легко, попередив головний тренер Валерій Лобановський через пресових репортерів. Він побоюється втоми футболістів, адже вони крім лігових ігор вдома, грають в цій серії з найсильнішими клюбами Европи і, крім того, більшість їх рівночасно в репрезентації України.

...І тоді чемпіон світу заплакав

Незалежна Україна все частіше славиться в різних спортових ділянках. Цим разом хочемо представити нашим читачам ще одного юного шахового феномена — Юрія Дроздовського з міста Одеси, про якого написав у тижневику „Київські Відомості" Борис Штейнберґ: „На чемпіонат Европи серед шахістів віком до 14 років 13-річний одесит Юрій Дроздовський прихав у ранзі переможця минулорічного европейського змагання „до дванадцяти". Втім, у такому віці рік-два — віддаль довжелезна не лише у футболі чи в караті. Цьогорічний турнір, який відбувся в Таллінні, Естонія, був зовсім іншого рівня. Початок чемпіонату вдалим не назвати. В другій рунді Юрко програв росіянинові і, здавалося, його шанси на медалю були примарні. Але допоміг не лише добрий рівень гри, закладений тренером школи олімпійської резерви Ігорем Тримбашевським та теперішнім наставником Олександром Пічугіним, а й сильні вольові якості Дроздовського. Він виграв шість партій підряд.

Особливо напруженою партією була з миколаївцем Олександром Зубовим, — розповідає Юрій. — Ми атакували на різних відтинках, проте у вирішальну мить несподіваним ударом коня мені вдалося зруйнувати позицію суперника. В останній рунді Дроздовському, аби стати недосяжним, достатньо було ремісувати. Здавалося б, які проблеми, до того ж він грав білими? Але навпроти нього сидів чемпіон світу — поляк Каміль Мітон, якому була потрібна тільки перемога.

— Я вирішив добиватися ремісу, але з позиції сили, — розповідає Дроздовський. І на 15-му ході вже мав очевидну перевагу. Мітон це збагнув, розплакався й погодився на реміс. Так Юрко Дроздовський став двократним чемпіоном Европи. Маленький професіонал — таку оцінку гри свого земляка дав гросмайстер Віктор Москаленко.

В грудні на юного одесита чекає чемпіонат світу в Канах, Франція.

О.Твардовський

ПОДІЇ

ДОПОВІДЬ ПРОФ. Д. ШТОГРИНА

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці влаштовує доповідь професора Дмитра Штогрина на тему „Малознані документи про діяльність української делегації на мирову конференцію у Парижі 1919 року". Доповідь відбудеться у суботу, 8-го листопада, в домі НТШ, 63 Четверта аве. в Ню Йорку. Початок о год. 5-ій після полудня.